

วัดครึ่ง กรรมการครึ่ง

เรวัต ฤกษ์มงคลกุล

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

“กาแฟ Cold Brew Panama Esmeralda ขวด 1 ครีป”

“90 บาท ค่า” น้องบาร์ิสต้าสาวและน้ารักที่คุ้นเคยกับผม เพราะมาใช้บริการที่ร้านกาแฟแห่งนี้แทบทุกสัปดาห์ เสียแต่ผมยังไม่กล้าถามชื่อหรือแลกไลน์กับน้องเขาเท่านั้น

“รับ Waffle ด้วยไหม”

ผมตอบปฏิเสธไปเพราะยังอึดจากอาหารมื้อเช้าอยู่ ปกติวันหยุดสุดสัปดาห์ผมจะแวะมาจิบกาแฟกับอ่านหนังสือที่ร้านกาแฟใกล้ที่พักเสมอ เพราะร้านนี้ขายอุปกรณ์และเมล็ดกาแฟสดหลากหลาย แต่ที่ผมชื่นชอบเป็นพิเศษ คือ พวกเมล็ดกาแฟที่มาจากแหล่งเพาะปลูกเดียว หรือ Single Origin จากต่างประเทศ เช่น Kenya Kili Factory AB TOP ที่ให้รสสัมผัสของเลมอน กับสับปะรด หรือ Honduras Marcala SHG ที่เมื่อจิบแล้วจะได้รสโกโก้ และส้ม เป็นต้น ยิ่งถ้านำมาสกัดเย็นนะ เหมือนตัวเองแทบล่องลอยบนสวรรค์เลยเชียวนะ

ยังไม่ทันได้เปิดอ่านนวนิยายแปลที่ผมซื้อมาต้องนานมากตั้งแต่ ปี 2557 อย่าง “สีแดงกับสีดำ” ของนักเขียนฝรั่งเศส “สต็องดาล” โทรศพ์ที่มีมือถือก็ส่งเสียงเป็นเพลงคลาสสิก “Bagatelle No.25 in A minor” ของลูทวิช ฟัน เบโทเฟิน ให้ได้ยินกันทั้งร้าน ผมตาลีตาเหลือกรับกดรับทันทีด้วยความเกรงใจลูกค้าในร้านที่กำลังวุ่นวายกับกิจกรรมส่วนตัวที่จำเป็นต้องใช้สมาธิ

“ว่าไง” ผมตอบรับกับคนปลายสายด้วยภาษาที่คุ้นเคย

“ไม่มีอะไร คิดถึง เลยโทร. มา” เพื่อนที่คุ้นเคยกันมานานบอกมาแบบนี้ ทำเอาผมกลืนหัวเราะแทบไม่อยู่ เพราะไม่ค่อยได้ยินประโยคแบบนี้จากเพื่อนคนนี้เลย

“เห็นว่าถูกร้องเรียนหรือ?” ไต่ถามนี้ยิ่งหมดตรงมาเลย เฮ้อ! ให้ตายสิ ว่าแล้วผมเลยเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นว่าหัวหน้าผมให้ไปตรวจระบบประกันคุณภาพในการผลิตอาหาร (GMP) ของสถานที่ผลิตอาหารรายหนึ่งในจังหวัด เพราะหน่วยตรวจประเมินเอกชนรายหนึ่งแจ้งมาที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาว่าไปตรวจ GMP รายนี้แล้วไม่ผ่าน สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ก็เลยขอให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไปตรวจซ้ำอีกที ปรากฏว่า ตรวจไม่ผ่านจริง แถมยังเป็นข้อบกพร่องรุนแรงด้วย ทีมก็เลยอธิบายให้กับผู้ประกอบการรายนี้ไปดำเนินการปรับปรุง และต้องถูกดำเนินคดีโดยเสียค่าปรับด้วย ประมาณ 8,000 บาท

“แล้วไงต่อ?” เสียงของเพื่อนผมเริ่มเข้มข้นตามอารมณ์ของเรื่อง

ผมเล่าต่อว่าตามกระบวนการก็ต้องส่งเรื่องเข้าประชุมคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเพื่อออกมิตัวว่าจะดำเนินการอย่างไร พอผลออกมาก็ต้องดำเนินคดีเปรียบเทียบปรับไปตามเนื้อผ้า พอส่งหนังสือเชิญเปรียบเทียบปรับให้มาเสียค่าปรับ 8,000 บาท ไม่นานก็มีหนังสืออุทธรณ์ขอความเป็นธรรม ใจความสำคัญคือ ก่อนผมไปตรวจ ทางผู้ประกอบการได้ติดต่อหน่วยตรวจประเมินเอกชนรายเดิมมาตรวจซ่อมเป็นครั้งที่ 2 ปรากฏว่า ผ่านแล้ว พอผมเข้าไปตรวจทำไมถึงตก เลยขอให้ตรวจสอบว่าผมมีองค์ความรู้และมาตรฐานการตรวจน่าเชื่อถือหรือไม่ เพราะผลตรวจของสองหน่วยงานไม่ตรงกัน

“ร้องเรียนแปลกดี แล้วมีงทำไงต่อ”
เพื่อนชักต่อ

“ก็อธิบายให้นายใหญ่ฟังพร้อมแจ้ง
หลักฐานการตรวจ ที่สำคัญ ผู้ประกอบการก็เห็น
ตรงกันว่ามีข้อบกพร่องรุนแรงจริง เลยไม่ผ่าน ไม่
นั้นจะเซ็นรับทราบผลการตรวจในแบบตรวจหรือ
เปล่าหละ!” ผมเล่าไปก็เริ่มเสียงดังไป เพราะ
อารมณ์เริ่มเดือดตามเรื่องที่เล่า

“นายใหญ่ก็ไม่ว่าอะไร ให้ทำหนังสือชี้แจง
ผู้ประกอบการต่อ ไอ้ห่า! มันดันไม่จบแฮะ! ทำ
หนังสือร้องเรียนกุมารอีก 2 ฉบับ ฉบับที่ 2 มันว่ากู
เคยไปตรวจแล้วแนะนำกระบวนการผิดในช่วงปี
นั้น ๆ”

“แล้วมีงว่าไง”

“กูก็ว่าตอนนั้นกูยังไม่ได้ย้ายมาทำงานที่
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนี้เลยนี้หว่า! แล้วฉบับ
ที่ 3 นี่มันเล่นถึงขนาดว่ากูเรียกรับเงินเลยนะ ฉิบ
หาย! ตั้งแต่ทำงานมาไม่เคยรับสินบนใครเลย” ผม
บอกเพื่อนด้วยอารมณ์เดือดดาล จริง ๆ มีหลาย
รายพยายามยัดเงินให้ผม ผมก็บอกปัดตลอด

“กูว่าจะแจ้งข้อหาหมิ่นกลับว่าหมิ่น
ประมาท กับดูหมิ่นเจ้าพนักงานเสียเลย” ผมเสริม

“เออ! กูเห็นด้วยเอามันเลยแม่ง! หมาบ่านี
หว่า” เพื่อนผมมีอารมณ์ร่วมไปกับผมด้วยแล้ว “ยัง
ดีนายใหญ่เข้าใจ ไม่ตั้งกรรมสอบสวนข้อเท็จจริง

ไม่งั้นเหนื่อยหะ! แล้วแกก็บอกให้ส่งเรื่องไปให้
พนักงานสอบสวนดำเนินการต่อเลย ไม่ต้องมาเสีย
ค่าปรับที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแล้ว” ผม
สรุป

“จบแล้วดิ?”

ผมสายหัวกับโทรศัพท์ “ยังหะ! มีดราม่า
อีก อัยการติดต่อกลับมา ขอทราบเรื่องราว เพราะ
ได้รับเรื่องนี้จากพนักงานสอบสวน ก็เลยไปให้
ข้อมูลเพิ่ม แล้วอัยการก็ติดต่อผู้ประกอบการรายนี้
มาให้การ ดันเลืกร้องอัยการจังหวัด ว่าอัยการ
เจ้าของสำนวนไม่มีความยุติธรรม กลั่นแกล้ง ท่าน
ก็เลยใกล้เคียงว่าจ่ายค่าปรับเถอะ เตียวอัยการ
ช่วยออกค่าปรับให้”

“มีงด้วย ออกค่าปรับให้ผู้ต้องหา ล้อเล่น
ใช้ไหม?” เพื่อนผมอุทาน

“เออ! ท่านอัยการไม่ได้ออกให้หรอก ที่
ฝ่ายช่วยออกให้ครึ่งหนึ่ง แม่ง! เลยจบเสียที” ผม
กัดฟันตอบออกไปด้วยความแค้น

จบการสนทนาทางโทรศัพท์ผมก็หมด
อารมณ์อ่านหนังสือต่อ ได้แต่รวบหนังสือใส่
กระเป๋าแล้วเดินออกจากร้านกาแฟ น่าจะต้องไป
เตะบอลไล่อารมณ์เซ็งนี้ก่อนสักพักถึงจะกลับมา
อ่านต่อได้